

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Ἡροαστείου ἀριθ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
σεως εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαρί: ΤΟ ΤΟΡΤΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ
εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Λαρ. Ἀρρίνου. — Δέοντος Δε-Τενσώ: Ἡ
ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Συγγραμμὸν μυθιστορήμα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. —
Ἰωακείμ Βαλαβάρη: ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ. — Νι-
κολάου Πολεβόδη: ΛΙΟΥΔΑΜΙΔΑ, Ρωσσικὸν διήγημα.

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν
μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι
καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται
ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγ-
καίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀπο-
σταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμε-
τάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ,

ὁπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ
1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγρα-
φισομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν
συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΡΙ

ΤΟ ΤΟΡΤΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Β'

Ἐκ τῶν τελευταίων ἀπελθόντων τοῦ
χοροῦ προσκεκλημένων ἦσαν καὶ πρεσβύ-
της τις λευκοπώγων, μία κυρία τεσσαρα-
κοντούτης περίπου καὶ μία νεανὶς ἡλικίας
δέκα ὀκτὼ ἕως εἰκοσι ἔτων.

Ἐτοποθετήθησαν ἐντὸς κομπῆς μικρᾶς
θαλαμηγοῦ, ταλαντευομένης ὑπὸ τὴν δι-
αυγὴν λάμπριν τῆς σελήνης.

Τρία ἕτερα αἶτομα συνηνώθησαν μετ'
αὐτῶν, εἰς ἀνὴρ νέος καὶ δύο νεάνιδες.

Τότε τὸ γοργὸν σκάφος, ἀπομακρυνθὲν
τοῦ θωρηκτοῦ, ἤρχισε νὰ διασχίζῃ τὴν
σπινθηροβολοῦσαν τῆς θαλάσσης ἐπιφά-
νειαν. Ταυτοχρόνως αἱ νεανικαὶ φωναὶ
τῶν ἐπιβατρίων του ἀπετέλεσαν ἄρμονι-
κὴν συναυλίαν συνομιλιῶν καὶ γελῶτων.

Ἡ θαλαμηγὸς ἐπλεεν ἡρέμα.

— Ἀλλὰ!... τώρα τὸ ἐσυλλογίσθην,
μαμμά! ἀνέκραξεν αἰφνης ἡ πρώτη τῶν
νεανίδων· δὲν ἔχει πλέον τραῖνον αὐτὴν
τὴν ὄραν!

— Ἀ! εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ δυσαρ-
εσκείας.

— Μήπως ἤλπιζες ὅτι θὰ εὕρισκες, ἀ-
γαπητῇ μου; ἠρώτησεν ὁ πρεσβύτες.

— Τὸ ἤλπιζα, ὁμολογῶ. Καὶ πῶς θὰ
κάμωμεν τώρα;

— Δύο μέσα ὑπάρχουν, ἀπετόλμησε νὰ
εἴπῃ ὁ νέος. Ἡ ν' ἀποβιβασθῶμεν εἰς Ἀ-
γιον Ἰωάννην καὶ νὰ ἐνοικιάσωμεν ἄμα-
ξαν, ἢ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸ πρῶτον ξε-
νοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον θ' ἀπαντήσωμεν.

— ὦ, κύριε Λεοπόλδε! εἶπε χλευα-
στικῶς ἡ νεαρὰ φωνὴ τῆς νεάνιδος. Πῶς
εἶνε δυνατόν νὰ προτείνητε τοιαύτην λύ-
σιν; Ἐγὼ ἔχω νὰ προτείνω κατὶ ἄλλο,
τὸ ὁποῖον θὰ γείνῃ εὐκολώτερα παραδε-
κτὸν καὶ εἶνε πολὺ περισσότερον γραφι-
κόν.

— Τί, Λευκή, τί; εἶπον διακόπτουσαι
μετ' ἀπλήστου περιεργείας αἱ δύο σύντρο-
φοί της. Ὁ Ρέντος καὶ ὁ Βατίστας ἀντὶ
νὰ κωπηλατῶσι, νὰ ὑψώσουν τὸ ἱστίον·
θὰ πνεύσῃ ἄνεμος νοτιοανατολικὸς καὶ θὰ
μεταβῶμεν κατ' εὐθείαν εἰς Κάννας.

Ὁ πρεσβύτες ἐπενέβη τότε.

— Εἰς Κάννας!... Τί κάθησαι καὶ λέ-
γεις, κόρη μου;... Δὲν θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ
παρὰ πολλὰς ὥρας ἀφ' οὗ ἐξημερώσῃ.

— Αἱ! ἀνέκραξεν ἡ νεανὶς, αὐτὸ δὲ
θέλομεν καὶ ἡμεῖς. Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶδα
τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἡ εὐκαιρία
εἶνε πολὺ κατάλληλος. Ἐπειτα, κύριε
Γκιδάλ, ἂν φοβήσῃς τοὺς ρευματισμοῦς
σας, ἔχομεν κάτω εἰς τὴν θαλαμηγὸν δύο
μικροὺς θαλάμους, οἵτινες ἀκόμη δὲν μᾶς
ἐχρησίμευσαν.

— Κόρη μου! εἶπεν ἡ μήτηρ ἀποπει-
ρωμένη νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ.

— Ἐλα δά, μαμμά, μὴ δυσαρεστη-
θῇς! Ὁ κύριος Γκιδάλ δὲν ἐπειράχθη. Θὰ
τὸν περιποιῶμαι τόσον πολὺ ὅταν θὰ
γείνω σύζυγός του!

Ἡ ἱλαρότης μετὰ τοῦτο μετεδόθη εἰς
ὅλους.

— Σύζυγός μου! ἀνέκραξε φαιδρῶς ὁ
γέρων· καλὰ, τὴν φυλάττω αὐτὴν τὴν ὑ-
πόσχεσιν. Τὸ ἀκούετε, δεσποινίς μὲ τὰ
πολλὰ γέλοια; Καὶ ἐγώ, ὅστις εἰργαζόμεν
διὰ τὸν ἀνεψιόν μου!

Ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦντες τοιου-
τοτρόπως.

Οἱ δύο ἐκ Νικαίας ναῦται εἶχον ἤδη
ἐκτελέσει τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς διαταγήν.
Τὰ ἱστία ἀνεπετάσθησαν καὶ ὠθουμένη
ὑπὸ τῆς ποντιᾶδος αὐρᾶς ἡ θαλαμηγὸς ἔ-
πλεεν ὡς πτηνὸν ἐπὶ τῆς γαληνῆος ἐπι-
φανείας. Ἡ σελήνη πλησιφαῆς διέχεε δα-
ψιλῶς τὰς ἀκτῖνάς της εἰς τὸν κόλπον
τῶν Ἀγγέλων. Ἡ Νίκαια ἐνεφανίσθη ἐν-
τὸς τοῦ ἐξαισίου αὐτῆς πλαγίου ἐκ λευ-
κῶν σκοπέλων καὶ ἤστραπτον ἐν τῷ μέ-
σῳ τῆς νυκτὸς τὰ πολυάριθμα φῶτά της
καὶ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ πλαγίως ἐπὶ
τῶν παραθύρων της καταπίπτοντος σε-
ληνιακοῦ φωτός.

Εἶτα ἡ ἀκτὴ ἐξαγκοῦτο, αἱ οἰκίαι ἐξ-
ηφανίσθησαν ἐν τῷ σκίῳ φωτὶ καὶ ἡ ἀόρι-
στος λάμψις κατέπιπτε μόνον ἐπὶ σκηνο-
γραφίας ἁμαυρῶς ὑπὸ τῆς νυκτὸς διαγρα-
φομένης. Ὁ πλοῦς ἐκεῖνος, ὁ πλήρης ρέμ-
βης, ἦτο τόσον ἐλαφρὸς, τόσον ἡδυπαθής,
ὥστε μικρὸν κατὰ μικρὸν αἱ συνδιαλέξεις
ἐχαυνώθησαν. Ὁ κ. Γκιδάλ πρῶτος καὶ
κατόπιν ἡ μήτηρ τῆς Λευκῆς κατενική-
θησαν ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ κατήλθον εἰς
τοὺς θαλάμους, παρακολουθούμενοι ὑπὸ
τῶν δύο νεανίδων, αἵτινες ἤρχιζον ἤδη νὰ
αἰσθάνωνται τὴν ἐκ τοῦ χοροῦ κόπωσιν.
Μόνῃ ἡ φιλόγελως νεανὶς καὶ ὁ νέος ἔμ-
νον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὅτε ἐπλησίαζον εἰς τὰς Ἀντίβας ἡ
ἡὼς ἤρχιζεν ἤδη ν' ἀνατέλλῃ. Αἱ μαρμα-
ρυγαὶ τῆς ἡμέρας διηυλάκουν τὸν ζοφερὸν
οὐρανόν.

— Εἰσθε ρομαντικῇ, δεσποινίς Λευκή;
ἠρώτησεν ὁ σύντροφός της μετὰ τινος εἰ-
ρωνείας.

— Καὶ σεῖς δὲν εἰσθε, κύριε Λεοπόλδε;
ἀπῆντησεν ἡ νεανὶς.